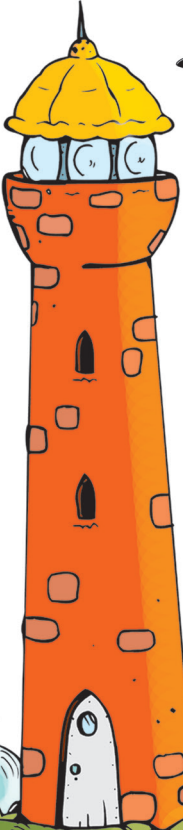

Deniz Feneri

Bir zamanlar bir deniz feneri vardı. Uçsuz bucaksız bir denizin kıyısında gemileri beklerdi. Hemen arkasındaki yamaçta da bir kasaba uzanırdı. Bir liman kasabası... Gemiciler, gemilerini bu limana yanaştırırlardı. Yükleri bazen kömür olurdu gemilerin, bazen insan.

Küçücük, eski, çok güzel evleri vardı kasabanın. Hepsinin yüzü denize dönüktü. Hangi evin penceresine çıksanız deniz feneri görünürdü.

Kırmızı tuğladan yapılmış yüksekçe bir kuleydi bu. Geceleri kırmızı ışıklar saçan bir feneri vardı. Yalnız gemileri beklemek değildi işi. Kasabaya da göz kulak olurdu. Işıkları gözleriydi deniz fenerinin. Karanlık basar basmaz gözlerini dört açardı. Işıklarını bir denize çevirirdi, bir kasabaya. Bir yandan gemilere limanı,

karayı göstermek isterdi. Kıyı burada, bu tarafa gelin, der gibiydi. Kasabalılara da gemilerin geldiğini haber verirdi. İş çok çok önemliydi kısacası.

Hangi iş önemsizdir ki? Ama deniz feneri, işinin önemini ayırımındaydı. Baş hep dimdikti. Sabaha dek bekler, sonra bütün gün uyuklardı. Bu feneri çok eskiden bir denizcinin yaptırdığı söylenirdi.

Gemiler için mutluluk ışığıdır deniz fenerleri. Geceleri onlara sığınacakları limanı gösterir. Artık kara görünmüştür. Sonunda konaklayacakları bir yere gelmişlerdir. Yanaşıp dinlenecekleri, yük indirecekleri yer bellidir. Fenerin ışığı kaptana kıyuyu işaret eder. Böylece kaptan gemisini sağ salim limana yanaştırır.

Bizim deniz fenerimiz de böyle bir fenerdi işte. Üstelik çok da güzeldi. İnce,

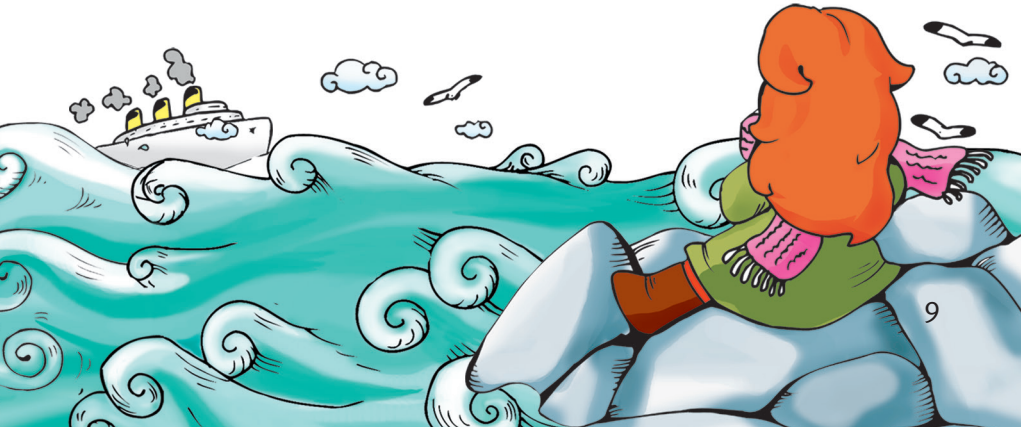
uzun bir yapıydı. Eteklerinde dalgalar oynayırdı. Küçük bir kapıdan girilirdi içine. Merdivenlerle ışığın olduğu yere ulaşırdı. Oradan deniz uçsuz bucaksız görünürdü. Kasaba da şirin mi şirin...

Uzaktaki dağları, ovaları bile görebilirdiniz.

Bu kasabada küçük bir kız yaşardı o zamanlar. Saçları deniz fenerininki gibi ışıklı ve parlaktı. O da uzaklara bakmayı severdi. Soğuk kış günlerinde bile kıyıya inmeden duramazdı. Annesi mantosunu giydirir, atkısıyla başını sarardı.

- Çok oturma. Üşürsün. Çabuk gel, derdi kızına.
- Peki anne, derdi o da.

Yine de hep daha çok kalmak isterdi deniz kıyısında. Fenere bakmaya bayılırdı. Fenerin başında yaz kış beyaz martılar uçuşurdu. Denizi ve kuşları da çok severdi küçük kız. Kıyıda kayalara oturur, ufka bakarak gemilerin yolunu gözlerdi. Tıpkı deniz feneri gibi...

Gemilerle ilgili kimsenin bilmediği düşler kurardı. Ne zaman beyaz bir gemi görse sevinçle ellerini çırpardı. Gemi yanaşınca dek orada kıpırdamadan otururdu. Sonra gemiden inen insanlara bakardı. Beyaz gemiler çoğunlukla insan getirirdi. Kırmızı ve kahverengi gemiler ise mal taşırdı. Onlara şilep de denirdi. Bir de balıkçı tekneleriyle küçük kayıklar vardı. Onlar balık yakalamak için yüzerdi denizde.

Deniz feneri ışıklarını denize saçtıkça kayıklar aydınlanırdı. Balıkçılar, geceleri ağlarını denize atıp beklerlerdi. Sabah olduğunda kasabaya dönerlerdi. Sepetlerinde gümüş renkli balıklar olurdu. Küçük kız bunları hep bilirdi. Çünkü o bu küçük kasabayı çok severdi. Fenere, gemilere, şileplere, kayıklara bakmaktan hiç sıkılmazdı.

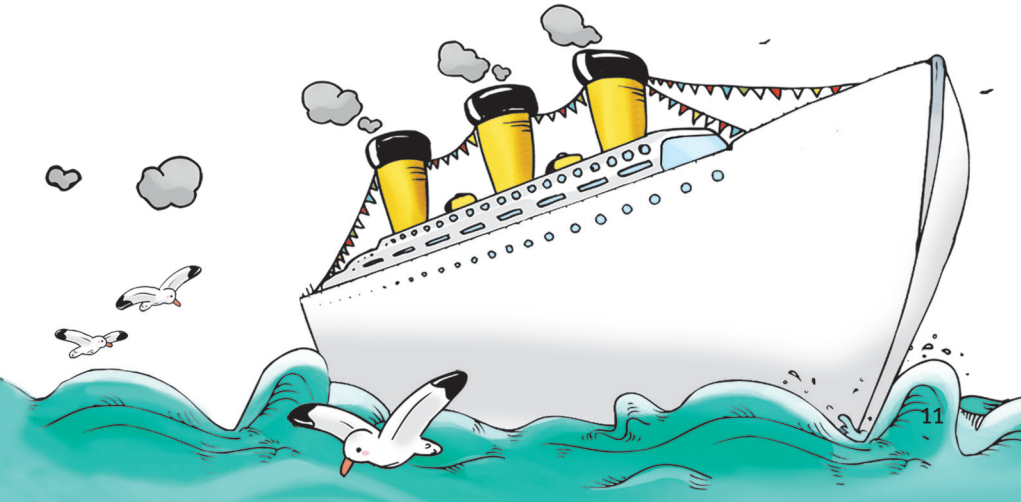
Bir gün kasabaya bir haber geldi. Büyük bir gemi yanaşacaktı limana. Uzak ülkelerin birinden geliyordu. Kasabanın ileri gelenleri bir karar aldı. Gemiye çiçeklerle karşılayacaklardı.

Seçilecek bir çocuk, çiçekleri kaptana götürüp verecekti. Onlara, hoş geldiniz, diyecek, büyüklerin selamını iletenekti. Gemi kasabının, çocuk da geminin konuğu olacaktı.

Hemen hazırlıklara başladılar. Bahçelerden toplanan en güzel çiçeklerden kocaman bir demet yapıldı. Gemi yavaş yavaş kıyıya yaklaşıyordu. O güne dek gelenlerin en büyüğüydü. Sıra, gemiye binecek çocuğu seçmeye geldi. Çocukları, kasabının oyun bahçesinde topladılar.

Şimdi hemen aklınıza gemileri seven küçük kız geldi değil mi? Benim de öyle; ama ne yazık ki hayatta işler, düşlerdeki gibi yürümüyor. Seçicilerin aklına bizim küçük kız gelmedi bile. Elbiseleri süslü mü süslü bir kız seçtiler.

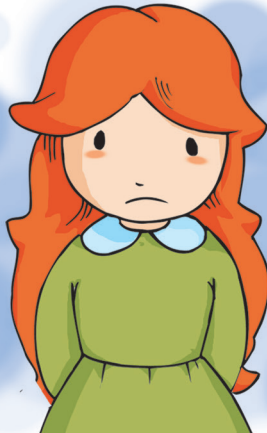
Gösterişli bir kızdı bu. Aradıkları küçücük bir kız değildi sonuçta. Küçük kız içini çekti. Yüreği burkuldu. Bunca yıl denizden gelen gemileri hep o beklemişti. Gidenlerin arkasından el sallamıştı. Fenerin en iyi arkadaşıydı üstelik. Bir geminin içini görmeyi ne çok isterdi, ama yapabileceği bir şey yoktu. Sizce de yok muydu?

Vardı elbette. Çıkıp, “Gemiye beni gönderin. Çünkü ben gemileri çok seviyorum. İçi nasıl olur merak ediyorum!” diyebilirdi. Artık utandı mı, sıkıldı mı bilemeyiz. Sesi hiç çıkmadı.

Seçilen kızı, hazırlanması için evine gönderdiler.

Annesi, gemiye gidecek kızın saçlarını taradı. Başına kocaman, beyaz, ipek bir kurdele taktı. Güzel elbiseli kız, limana doğru yola çıktı. Yanında da elinde çiçeklerle bir görevli vardı.

Bizim küçük kızımız gemiyi görmeden durabilir mi? O çoktan limana koşmuş, bir kenarda durmuş,

hayranlıkla gemiye bakıyordu. O güne kadar böyle büyük bir gemi hiç görmemişti. Bacası bulutlara değiyordu neredeyse. Süt gibi beyazdı. Güvertesinde insanlar vardı. Limandakilere el sallıyorlardı. Bir liman işçisi, yolcuların gemiden inmeyeceğini söyledi. İki saat kalıp gideceklerdi.

Çiçekler de çok güzeldi. Mis gibi kokuyorlardı. Ancak yolunda gitmeyen bir şey vardı işte. Limana girince beyaz kurdeleli kıızı bir korku sardı. Çünkü bu kız denizden ve gemilerden çok korkuyordu. Şimdi buna şaşırabilirsiniz belki. Denizden korkulur mu hiç, hele de gemilerden diyebilirsiniz. Bazen büyüklüğü bile korkutan şeyler vardır. Bu da öyle bir şeydi işte.

Korkudan neredeyse ağlayacak hale geldi kızcağz. Seçilmiş olmanın heyecanı, denizden çok korktuğunu söylemeyi düşünememişti. Beğenilmek gururunu

okşamış, bir an için ona deniz korkusunu unutturmuştu. Keşke büsbütün unutturabilseydi. Ne yazık ki öyle olmanıştı. Limana geldiği anda yeniden korkmaya başlamıştı.

Ağlamaklıydı. Zorla yürüyordu. Nasıl söylesen de geri dönsen, diyordu içinden. Adım adım yaklaşıyorlardı gemiye. Beyaz kurdeleli kız gerçekten zor durumdaydı.

Deniz feneri olup biteni dikkatle izliyordu. Onun gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Kızların ikisi de üzgündü. Küçük kız limanın bir kıyısına büzülmüştü. Gemiye giden kız da güçlkle yürüyordu.

İhtiyar fener, bu işte bir iş var, diye düşündü.

